

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, zastoupený JUDr. et Bc. Milanem Čmelíkem, advokátem se sídlem Lidická 405/3, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci**, se sídlem Rumjancevova 149/10, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018, č. j. ZKI LI-O-6/169/2018-7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 4. 10. 2019, č. j. 59 A 58/2018 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem, který se podílel jako fyzická osoba ve smluvním vztahu ke zhotoviteli na zeměměřických pracích prováděných na základě smlouvy o dílo mezi zhotovitelem (soukromou právnickou osobou) a pozemkovým úřadem pro katastrální úřad.

[2] Katastrální úřad pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Česká Lípa (dále jen „katastrální úřad“) usnesením ze dne 5. 2. 2018, č. j. PUP-5/2014-501-55 (dále jen „usnesení katastrálního úřadu“), zrušil s účinky ode dne 24. 11. 2017 převzetí výsledku zeměměřické činnosti – elaborátu zjišťování hranic neřešených pozemků při komplexní pozemkové úpravě v k. ú. X, vydané shora uvedeným katastrálním úřadem ve formě osvědčení dne 24. 11. 2017, sp. zn. PUP-5/2014-501 (dále jen „osvědčení“), podle § 74 odst. 4 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále

jen „katastrální vyhláška“), a podle § 154 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Současně s účinky ode dne 24. 11. 2017 zrušil sdělení katastrálního úřadu ze dne 24. 11. 2017, sp. zn. PUP-5/2014-501 (dále jen „sdělení“), kterým bylo vydáno kladné stanovisko k převzetí výsledku zeměměřických činností – elaborátu zjišťování hranic neřešených pozemků při komplexní pozemkové úpravě v k. ú. X (dále jen „elaborát“) ve smyslu § 9 odst. 6 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech (dále jen „zákon o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech“), § 56 odst. 5 katastrální vyhlášky a podle § 154 a násl. správního řádu.

[3] Důvodem zrušení výše popsaného osvědčení a sdělení kladného stanoviska katastrálního úřadu bylo (následně) zjištění, že elaborát obsahuje zjevné vady, které převzetí tohoto elaborátu pro účely katastru nemovitostí podle § 74 odst. 3 katastrální vyhlášky bránily. Osvědčení ani sdělení tak neměla být vůbec vydána.

[4] Odvolání žalobce proti usnesení katastrálního úřadu zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím jako nepřipustné (dále jen „napadené rozhodnutí“). Konstatoval, že § 156 správního řádu upravuje nápravu vad úkonů správních orgánů vydaných podle části čtvrté správního řádu. Pro posouzení přípustnosti odvolání proti usnesením, kterými se napravují vady či ruší úkon vydaný podle části čtvrté, je nutné vycházet z § 76 odst. 5 správního řádu, podle kterého se účastník může odvolat jen proti takovému usnesení, které se mu podle zákona oznamuje. Na vydání usnesení, kterým se úkon vydaný podle části čtvrté správního řádu ruší pro nezákonnost, se přiměřeně použijí ustanovení správního řádu o přezkumném řízení. Takové usnesení se vyhotovuje v písemné formě a oznamuje dotčeným osobám a s ohledem na právní jistotu dotčených osob a jejich možnost se k postupu správního orgánu vyjádřit nelze vyloučit podání odvolání dotčenou osobou. V posuzovaném případě lze však podle žalovaného za dotčenou osobu považovat pouze Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Liberecký kraj - pobočka Česká Lípa (dále jen „Státní pozemkový úřad“), se kterým byla v postupu při provádění pozemkových úprav katastrálním úřadem uzavřena dne 11. 7. 2014 dohoda podle § 10 odst. 1 vyhlášky č. 13/2014 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav, ve které byly stanoveny podmínky a způsob zpracování pozemkových úprav. Za dotčenou osobu nelze ve vztahu ke katastrálnímu úřadu považovat zhotovitele zeměměřických prací, společnost ALINEX s. r. o., jejíž soukromoprávní smluvní vztah se Státním pozemkovým úřadem byl navíc ukončen s účinností ke dni 3. 11. 2017 na základě odstoupení od smlouvy o dílo Státním pozemkovým úřadem. Za dotčenou osobu nemůže být dle žalovaného považován ani žalobce, který byl jako fyzická osoba ve smluvním vztahu ke zhotoviteli zeměměřických prací, který ho pověřil mimo jiné k předávání výsledků zeměměřických činností za platnosti smlouvy o dílo. Závěrem žalovaný uvedl, že usnesení katastrálního úřadu lze vytknout to, že je v něm nesprávně označen okruh usnesením dotčených osob, tato vada však nezpůsobuje jeho nezákonnost.

[5] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), neboť stejně jako žalovaný shledal, že žalobce nemůže být v posuzované věci považován za dotčenou osobu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále

pokračování

jen „s. ř. s.“), tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozsudku, případně v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[7] Stěžovatel rozporuje především závěr krajského soudu o tom, že stěžovatel nebyl v posuzované věci dotčenou osobou, a nebyl tedy oprávněn podat odvolání proti usnesení katastrálního úřadu. Stěžovatel má dále za to, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a že se krajský soud nevyřadil s jeho dalšími dílčími žalobními námitkami.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku krajského soudu. Má za to, že subjektem oprávněným podat odvolání proti usnesení katastrálního úřadu byl v dané věci pouze Státní pozemkový úřad.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky obsažené v § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost posuzoval Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikováno ve Sb. NSS pod č. 7/2004). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. ve Sb. NSS č. 3/2004), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. ve Sb. NSS pod č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[11] Stěžovatel se v první řadě domnívá, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatečné odůvodnění. Postrádá vysvětlení, jakým způsobem se krajský soud vypořádal s žalobními body č. 1 (porušení zásady dvoustupňového správního řízení), č. 3 (porušení zásady dobré víry), č. 4 (porušení základních zásad přezkumného řízení) a č. 5 (porušení zásady materiální pravdy s ohledem na rychlost řízení). Na žádný z těchto žalobních bodů nelze podle něj nalézt v rozsudku krajského soudu odpověď, a to ani náznakem nebo jiným právním názorem. Stěžovatel se domnívá, že úlohou krajského soudu bylo nejen

zkoumat, zda se opravdu jednalo o nepřipustné odvolání, ale i to, zda nebyl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením řádného odvolacího přezkumu.

[12] Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele pro jeho nepřipustnost, neboť shledal, že stěžovatel není v dané věci dotčenou osobou ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu, a nebyla tedy splněna základní podmínka pro provedení odvolacího řízení. Určení osob oprávněných odvolání podat je tak prvotním kritériem pro posouzení podaného odvolání. Dospěje-li odvolací orgán k závěru, že se jedná o opožděné nebo nepřipustné odvolání, neprovádí přezkum odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu nad rámec toho, že se z moci úřední zabývá otázkou, zda opožděné nebo nepřipustné odvolání neposkytuje podnět pro obnovu řízení nebo pro změnu či zrušení pravomocného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mimo odvolací řízení. Těmito skutečnostmi je vymezen i rozsah soudního přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013 - 25). Předmětem přezkumu v případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu pro nepřipustnost je toliko posouzení dodržení zákonných podmínek pro takový postup, tedy toho, zda se jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 5 As 107/2013 - 38).

[13] Krajský soud přezkoumal úvahy žalovaného ohledně okruhu osob oprávněných podat odvolání a shledal je správnými. Dospěl stejně jako žalovaný k závěru, že stěžovatel do tohoto okruhu nespadá a jeho odvolání proti napadenému rozhodnutí bylo nepřipustné. S ohledem na tento závěr krajský soud nepochybil, když se nezabýval dalšími výše vyjmenovanými žalobními námitkami stěžovatele. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že z žalobního bodu č. 4 není zjevné, k jaké újmě na veřejných subjektivních právech stěžovatele mělo vydáním usnesení katastrálního úřadu dojít.

[14] Stěžovatel dále namítá, že v napadeném rozsudku je v části týkající se posouzení věci soudem na závěr odstavce 6 uvedeno, že žaloba je důvodná. Tomuto tvrzení ale neodpovídá výrok napadeného rozsudku ani další část jeho odůvodnění. Stěžovatel proto považuje napadený rozsudek za nesrozumitelný.

[15] Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že nesprávný text „žaloba je důvodná“ je uveden v obecném úvodu odůvodnění napadeného rozsudku (celé znění předmětného odstavce je: „*Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná*“). V závěru odůvodnění napadeného rozsudku (odstavec 19) je pak jednoznačně uvedeno, že „*Ze shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.*“, čemuž odpovídá i výroková část napadeného rozsudku. Již v rozsudku ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011 - 400, Nejvyšší správní soud dovodil, že „*[z]a zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí [...]*“. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelem namítaná chyba v napadeném rozsudku je zřejmá a na první pohled zjevná, nemůže mít tedy za následek jeho nepřezkoumatelnost.

[16] Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud zcela nadbytečně v rozsudku uváděl citaci právních předpisů, které podle něj na daný případ vůbec nedopadají (body rozsudku 12 a 13).

pokračování

Neuvedl přitom podstatné ustanovení vyhlášky č. 13/2014 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav, která v § 10 odst. 6 a odst. 8 popisuje způsob obnovy katastrálního operátu u pozemků v obvodu pozemkových úprav, u kterých se provádí pouze obnova souboru geodetických informací (tzv. „neřešené pozemky“). Tyto neřešené pozemky nejsou předmětem řízení podle zákona o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ale obnova katastrálního operátu u nich probíhá jen postupem podle katastrální vyhlášky. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že stěžovatel v ní vyjadřuje nesouhlas s výčtem ustanovení právních předpisů aplikovaných krajským soudem, jejichž aplikaci považuje za nepřijatelnou. Tato námitka se však týká správnosti právního posouzení krajským soudem, nikoliv přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Co se toho týče, Nejvyšší správní soud odůvodnění napadeného rozsudku přezkoumal a shledal, že je z něj jednoznačně zřejmé, z jakých ustanovení právních předpisů krajský soud vycházel a jaké závěry z nich dovodil. Ustanovení § 10 odst. 6 a odst. 8, na něž odkazuje stěžovatel, se sice týkají způsobu obnovy katastrálního operátu u tzv. neřešených pozemků, nejsou však relevantní pro posouzení otázky, kdo odpovídá za zajištění podkladů pro tuto obnovu, včetně zajištění předání výsledků zeměměřických činností. Námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

[17] Stěžovatel také nesouhlasí s tvrzením krajského soudu (bod 17 napadeného rozsudku) a žalovaného, že byl pověřen společností ALINEX s. r. o. k předávání výsledků zeměměřických činností. Takové tvrzení nemá podle něj oporu ve spisech. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že pro posouzení přípustnosti odvolání stěžovatele je bezpředmětné, jakou konkrétní podobu měl vztah mezi stěžovatelem a společností ALINEX s. r. o., námitka je proto nedůvodná.

[18] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného shrnuje, že napadený rozsudek je přezkoumatelný.

[19] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nesprávného závěru krajského soudu, že stěžovatel není dotčenou osobou, která byla oprávněna podat proti usnesení katastrálního úřadu odvolání.

[20] Že stěžovatel dotčenou osobou je, vyplývá podle něj z textace § 74 odst. 2 a odst. 4 katastrální vyhlášky, přičemž je zjevné, že pouze stěžovatel osobně předal v souladu s katastrální vyhláškou elaborát katastrálnímu úřadu. Stěžovatel cituje rovněž Závěr č. 60 poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 8. 10. 2007, z něhož podle něj vyplývá, že účastníky přezkumného řízení vedeného podle § 156 odst. 2 správního řádu jsou ty dotčené osoby, pro které byl daný úkon správním orgánem proveden, resp. které o takový úkon požádaly (§ 155 odst. 2 téhož zákona). Byl-li tedy stěžovatel podatelem příslušného elaborátu k převzetí katastrálním úřadem, musí být nutně i dotčenou osobou. Žalovaný měl rovněž při posuzování odvolání proti usnesení katastrálního úřadu postupovat v souladu se zásadou *in dubio mitius*, neboť se neshodl s prvostupňovým správním orgánem na okruhu dotčených osob (*pozn. NSS: který ve svém usnesení uvedl jako účastníky stěžovatele, zhotovitele zeměměřických prací – společnost ALINEX, s. r. o., a Státní pozemkový úřad*).

[21] V § 9 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech je stanoveno, že „[p]ozemkový úřad zajistí odborné zpracování návrhu pozemkových úprav (dále jen „návrh“) nebo návrh, popřípadě jeho část v nezbytných případech sám zpracuje.“

[22] Podrobnější náležitosti návrhu pozemkových úprav a pravidla postupu při provádění pozemkových úprav stanovuje vyhláška č. 13/2014 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav, která v § 10 odst. 1 upřesňuje, že „[p]ozemkový

úřad dohodne s katastrálním úřadem zejména postup a náležitosti při zpracování podkladů pro obnovu souboru geodetických informací pro pozemky pouze zaměřené a v obvodu pozemkových úprav neřešené podle § 2 zákona (nesměňované), podmínky stanovené katastrálním úřadem (§ 6 odst. 6 zákona) a intervaly a formu, v jakých budou změny, týkající se řešených pozemků, katastrálním úřadem předávány“.

[23] Podle § 56 odst. 5 katastrální vyhlášky „*[k]atastrální úřad po obdržení výsledků zeměměřických činností provede kontrolu a vydá Státnímu pozemkovému úřadu do 30 dnů od obdržení stanovisko k výsledkům těchto činností“.*

[24] Podle § 9 odst. 4 věty druhé zákona o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech „*[v]ýsledky zeměměřických činností, které mají tvořit podklad pro návrh pozemkových úprav, musí být ověřeny fyzickou osobou, které bylo uděleno úřední oprávnění podle zvláštního právního předpisu“.*

[25] Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením (dále jen „zeměměřický zákon“), který v § 12 odst. 1 písm. a) rovněž výslovně uvádí, že výsledky zeměměřických činností využívané pro správu a vedení katastru nemovitostí musí být ověřeny fyzickou osobou, které bylo uděleno úřední oprávnění pro ověřování výsledků zeměměřických činností.

[26] Rovněž § 74 odst. 2 katastrální vyhlášky stanoví, že „*[v]ýsledky zeměměřických činností, které se využívají pro účely katastru, přebírá katastrální úřad od odborně způsobilé osoby [...]*“, přičemž dále v odstavci 4 upřesňuje postup katastrálního úřadu v tom smyslu, že „*[n]eshledá-li katastrální úřad při přezkoumání vadu ve výsledku zeměměřických činností, vyznačí jeho převzetí v příslušném protokolu a v případě výsledku v listinné podobě vyznačí jeho převzetí i na první straně předávané dokumentace. Pokud výsledek zeměměřických činností obsahuje vady, pro které ho nelze převzít do katastru, doručí katastrální úřad dokumentaci s písemným odůvodněním zpět tomu, kdo jej předložil.“*

[27] Nejvyšší správní soud shodně se závěry žalovaného i krajského soudu konstatuje, že subjektem oprávněným podat odvolání proti usnesení katastrálního úřadu byl v dané věci Státní pozemkový úřad, který byl podle výše citovaného § 9 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech odpovědný za zajištění odborného zpracování návrhu pozemkových úprav (včetně zajištění předání výsledků zeměměřických činností podle § 74 odst. 2 katastrální vyhlášky).

[28] Tomuto zákonem stanovenému postupu odpovídá i obsah „Dohody podle § 10 odst. 1 vyhlášky č. 13/2014 Sb.“ uzavřené dne 11. 7. 2014 mezi Státním pozemkovým úřadem a katastrálním úřadem, která je součástí správního spisu. Podle článku II., bodu 9. této dohody „*PÚ (pozn. pozemkový úřad) zajistí, že výsledky zeměměřických činností při zpracování návrhu pozemkových úprav budou KP (pozn. katastrální pracoviště) předkládány úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem k úřednímu přezkoušení průběžně po ukončení každé dílčí etapy prací [...]*“.

[29] Stěžovatel z výše uvedené právní úpravy mylně dovozuje, že zmiňuje-li výše citovaná zákonná a podzákonná úprava výslovně fyzickou osobu, které bylo uděleno úřední oprávnění podle zvláštního právního předpisu, resp. tzv. odborně způsobilou osobu, musí být taková osoba (v daném případě stěžovatel) při postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu, jímž došlo ke zrušení osvědčení a sdělení týkajícího jí zpracovaného elaborátu, dotčenou osobou oprávněnou podat odvolání. Předmětnou právní úpravu je však nutné chápat jako stanovení povinnosti Státního pozemkového úřadu zajistit ověření příslušných podkladů odborně způsobilou osobou, nikoliv jako zakotvení jakýchkoliv veřejných subjektivních práv nebo povinností přímo této odborně způsobilé osobě (v daném případě stěžovateli). Námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

pokračování

[30] Stěžovatel má rovněž za to, že nedoručil-li katastrální úřad ve smyslu § 74 odst. 4 katastrální vyhlášky nepřevzatou dokumentaci s písemným odůvodněním zpět tomu, kdo ji předložil (tedy stěžovateli), pak by měla být dokumentace analogicky k § 79 odst. 1 s. ř. s. nadále považována za převzatou a usnesení katastrálního úřadu, napadené rozhodnutí i rozsudek soudu by měly být považovány za nicotné akty. Nejvyšší správní soud neshledává v postupu krajského soudu při vypořádání této dílčí námitky pochybení, neboť jak již uvedl výše (odst. 12), rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí krajským soudem byl omezen toliko na přezkoumání otázky přípustnosti odvolání stěžovatele. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů i napadeného rozsudku je navíc jednoznačně zřejmé, že katastrální úřad elaborát podle § 74 odst. 4 katastrální vyhlášky nejprve dne 24. 11. 2017 převzal a až následně (v reakci na přípis Oddělení metodiky a kontroly Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 23. 1. 2018, č. j. KÚ-01903/2017-500-01001, S 19/2017) toto převzetí přezkoumal postupem podle § 156 správního řádu.

[31] Stěžovatel shledává v postupu správních orgánů a krajského soudu rovněž porušení zásady ochrany dobré víry vůči úkonům státu a principu právní jistoty. Stěžovatel namítá také porušení zásady rychlosti řízení a procesní ekonomie. Toto porušení spatřuje v tom, že následkem rozsudku krajského soudu bude v rámci hájení svých práv nucen podat správní žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (katastrálního úřadu), který bude muset následně vrátit posuzovaný elaborát spolu s písemným zdůvodněním o jeho nepřevzetí podle § 74 odst. 4 katastrální vyhlášky. Proti tomuto kroku se bude stěžovatel muset bránit další správní žalobou. Jak bylo konstatováno výše v odstavci 29, Nejvyšší správní soud neshledal v postupu správních orgánů žádné porušení veřejných subjektivních práv stěžovatele, i tyto námitky jsou proto nedůvodné.

[32] V neposlední řadě namítá stěžovatel porušení zásady dvoustupňového správního řízení, kdy podle stěžovatele měl žalovaný správně usnesení katastrálního úřadu zrušit a zavázat ho svým právním názorem o nepřípustnosti odvolání stěžovatele, nikoliv rovnou rozhodnout o nepřípustnosti odvolání. Stěžovatel má dále za to, že pokud byla do spisu založena dohoda mezi katastrálním úřadem a pozemkovým úřadem, měl s tím být seznámen. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že posouzení přípustnosti odvolání náleží odvolacímu správnímu orgánu (srov. § 92 odst. 1 správního řádu). Ze správního spisu je dále zřejmé, že předmětná „Dohoda podle § 10 odst. 1 vyhlášky č. 13/2014 Sb.“ uzavřená dne 11. 7. 2014 byla rovněž od 11. 7. 2014 součástí správního spisu, stěžovatel měl tedy možnost se s ní seznámit. Správní orgány neměly povinnost stěžovatele na existenci této dohody výslovně upozornit. Pro posouzení přípustnosti odvolání stěžovatele je navíc obsah této dohody bezpředmětný, námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 poslední větou s. ř. s. zamítl.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné

administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu